

[Poul Hansen (Kalundborg).]

tionen og ledelsen af civilforsvarsforanstaltningerne. Endvidere er der visse bemærkninger om det forhåndenværende materiel, som det ligger fra de gamle luftværnsforanstaltninger, et par bemærkninger om beskyttelsesrumproblemet, nogle bemærkninger om ekspropriationsbestemmelserne i § 34 og endelig en enkelt bemærkning om den tilsynsordning, som den højtærede minister har antydnet i sin besvarelse af udvalgets spørgsmål under nr. 20 i bilag 1.

Jeg skal nøjes med for disse forholds vedkommende at henvise til, hvad flertallet har skrevet i betænkningen, og derudover kun gøre et par supplerende bemærkninger om disse punkter.

Under drøftelserne af uddannelsen og tjenestetiden i civilforsvarskorpset har ministeren fremhævet, at uddannelsen naturligvis kun skulle omfatte, hvad der er nødvendigt, således at overflødig eksercits o. lign. skal undgås. På den anden side må uddannelsen naturligvis være forsvarlig under hensyn til de mangeartede opgaver, som korpset i en katastrofesituation kan komme ud for, og ministeren mente derfor ikke på forhånd at kunne binde sig til den af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard foreslåede maksimumstjenestetid på 8 måneder. Udvalgets flertal har i så henseende tilsluttet sig ministerens opfattelse.

Ved første behandling blev der fra flere sider udtrykt en vis betænkelighed ved den lokale deling af myndigheden under henholdsvis politimestrene som civilforsvarschef og civilforsvarskommissionerne. Udvalget har derfor indgående overvejet, om delingen kan anses for forsvarlig, eller om der kunne anvises en anden og bedre udvej. Da imidlertid ingen af udvalgets medlemmer har kunnet anvises en sådan anden udvej, er flertallet blevet stående ved ministerens forslag.

Udover de spørgsmål, som flertallet berører i udvalgsbetænkningen, har udvalget især ofret megen tid på diskussion af to problemer, nemlig spørgsmålet, om rigsdagen på den ene eller anden måde skulle have en særlig adgang til at følge lovens administration, og spørgsmålet om de kvindelige hjælpeorganisationer.

Ved første behandling fremsatte det ærede medlem hr. Carsten Raft den tanke, om ikke rigsdagen burde repræsenteres i det i § 5 foreslåede civilforsvarsråd. Den højtærede minister stillede sig velvilligt overfor tanken, men den formåede ikke at samle et flertal i udvalget, og det samme gælder en anden tanke, der har været fremme, nemlig ned-

sættelse af et rigsdagsudvalg til at modtage en årlig beretning om civilforsvaret og drøfte spørgsmål i forbindelse hermed. Såvel venstres som socialdemokratiets repræsentanter i udvalget har ment, at man burde følge den gyldne regel at bevare en nogenlunde skarp skillelinie mellem lovgivningsmyndighed og administration. Vi er ganske vist klar over, at denne regel ikke altid følges på andre områder, men vi har ment, at det i dette tilfælde ville være det rigtige.

I udvalgets betænkning omtales de kvindelige hjælpeorganisationer af det konservative mindretal og kun af dette. Dette betyder imidlertid ikke, at udvalgets øvrige medlemmer har savnet interesse for det spørgsmål, som de konservative udvalgsmedlemmer her berører, og jeg skal i den anledning gøre nogle enkelte bemærkninger.

Det var jo således, at Danmarks Lottekorps i begyndelsen af 1946 udskilte sig fra Danske Kvinders Beredskab. Der var nogen uklarhed om forholdet for disse to organisationers vedkommende, og der blev på et møde i indenrigsministeriet i maj 1946 truffet den afgørelse, at den kvindelige hjælpe-tjeneste under civilforsvaret udelukkende skulle ydes gennem Danske Kvinders Beredskab, medens lottekorpsen så forudsættes at tage sig af den kvindelige hjælpe-tjeneste under militæret og andre opgaver, som korpset måtte interessere sig for at tage op.

Imidlertid har lottekorpsen overfor udvalget gjort gældende, at det indenfor sine rammer har adskillige medlemmer, som hverken er indstillet på eller uddannet til at gøre militærtjeneste, og korpset har derfor fremsat det ønske, at disse medlemmer på lige fod med medlemmer af Danske Kvinders Beredskab skulle kunne yde tjeneste under civilforsvaret. Udvalget har nøje overvejet, om man kunne finde en form, hvorunder dette kan lade sig gøre, men overvejelserne er sluttet med, at udvalgets flertal ikke har ment at kunne give den højtærede minister noget råd, hvilket altså vil sige, at ministeren er frit stillet. Udvalgets flertal er meget vel klar over, at dette vil betyde, at man vil opretholde den deling af opgaverne mellem Danske Kvinders Beredskab og Danmarks Lottekorps, som blev fastlagt i 1946, og som i hvert fald også har den ubestridelige fordel, at der blev skabt en klar linie for de to organisationers virksomhed, en klar linie, som det er en fordel både for administrationen og for befolkningen at kunne holde sig til. Mere finder jeg ikke anledning til at sige om disse problemer, i hvert fald ikke på dette tidspunkt.

Endelig mener jeg, det er rimeligt at